

BOBBY LAMMERS

\$WIPER

**HOEVER
GA JIJ VOOR
SNEL GELD?**

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284 / W082501

Bisac YAF062000 / YAF062010

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Bobby Lammers

Omslagontwerp: Sproud

Omslagbeeld: © Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOF LEVERANCIER

‘Dan nu de cijfers,’ zegt de docent. Met een stapel papieren loopt hij door de klas. Ik schuifel nerveus heen en weer op mijn stoel. Wanneer hij een vel papier, ondersteboven, op mijn tafel schuift, voel ik de bui al hangen.

‘Kan je straks even blijven zitten?’

Ik knik. Het liefst zeg ik nee, rot op met je proefwerk, maar dat durf ik niet.

Om me heen wordt druk gepraat, maar niemand zegt iets tegen mij. Mijn beste en enige vriend zit achter in het lokaal. Als ik omkijk vang ik mijn spiegelbeeld in het raam op. Slungelig, met kort rommelig haar en oude kleren. Niet knap, niet lelijk, gewoon een doorsnee puber. Geen wonder dat niemand me opmerkt. Iedereen kan aan me zien dat er thuis geen geld is voor nieuwe spullen: versleten spijkerbroeken, verwassen T-shirts, sneakers die eigenlijk allang vervangen hadden moeten worden. Gelukkig heb ik geen puistjes.

Vroeger was ik altijd degene die vriendelijk lachte, die zonder nadenken zijn vinger opstak als de docent iets vroeg. De laatste tijd is dat anders. Door alles wat er thuis gebeurt, trek ik me steeds meer terug.

Behalve gamen heb ik eigenlijk geen hobby's. Soms denk ik terug aan toen ik nog op judo zat, al was ik niet bepaald een natuurtalent. Ik vergat de namen van de worpen en struikelde vaker over mezelf dan over anderen. Maar ik vond het geweldig om erbij te horen. Ik haalde zelfs mijn gele band, ook al stelde dat niet veel voor. Mijn vader zei dat ik er sterk van zou worden, dat het goed voor mijn zelfvertrouwen was. Toen mijn pak te klein werd en er geen geld was voor een nieuw, hield het op. Ik deed alsof het me niets kon schelen. Sterk ben ik nooit echt geworden. Zelfvertrouwen? Geen idee. Soms denk ik: misschien was alles anders gelopen als ik toen een nieuw pak had gekregen.

'De toets is goed gemaakt,' zegt de docent als hij terugloopt naar zijn bureau. 'Bijna iedereen heeft een voldoende, op een enkeling na.'

Ik voel dat alle ogen op mij gericht zijn en blijf naar het vel papier voor me staren, dat nog steeds omgekeerd op mijn tafel ligt. De docent zegt nog iets, maar ik hoor hem niet meer. Mijn oren suizen en ik voel ze warm worden. Als het kon, zou ik door de grond zakken. Op deze school telt alleen presteren. Voldoendes, pluspunten, complimenten. Wie achterblijft, valt buiten de boot. En laat dat nou net zijn waar ik steeds vaker beland.

De schoolbel gaat maar het geluid dringt nog niet echt tot me door. Tot om me heen klasgenoten hun boeken inpakken en zich het

lokaal uit haasten. Heel even overweeg ik ook snel mijn spullen te pakken en op te gaan in de meute, maar de docent lijkt mijn plan door te hebben. Als ik opkijk, staat hij al voor me. Nonchalant zak ik verder onderuit op mijn stoel en probeer ongeïnteresseerd te kijken, maar ik schaam me kapot. Ik ruik dat ik begin te zweten, ondanks mijn goedkope deodorant. Meneer Heisenberg wacht tot de klas leeg is en gaat dan op een stoel tegenover me zitten.

'Ga eens rechtop zitten, Leroy.'

Met tegenzin kom ik wat overeind maar ik vermijd oogcontact.

'Heb je al naar je cijfer gekeken?'

Ik schud mijn hoofd en haal mijn schouders op. 'Ik herkans het wel,' mompel ik.

'Deze kan je niet herkansen. En dit cijfer telt dubbel.' Hij draait het vel papier om en schuift het naar me toe.

'Dit ben ik niet van je gewend, Leroy. Je haalde altijd goede cijfers en deed enthousiast mee in de les. Ik zie een trend die me een beetje zorgen baart. Kijk me eens aan, Leroy.'

Mijn ogen blijven hangen op het papier. Mijn brein registreert niet meteen wat ik zie. Ik heb een voldoende gehaald. Er staat een 5,7 naast mijn naam.

'Ik dacht dat ik een...' begin ik, als ik mijn mentor aankijk.

'... onvoldoende had,' maakt hij mijn zin af. 'Dit moet je toch echt zien als een onvoldoende. Je gemiddelde zakt hierdoor flink. Ik heb ook bij andere docenten geïnformeerd en zij zien dezelfde trend. Als er iets is, wil ik dat je weet dat je dat altijd met me kan bespreken. Gaat alles goed met je?'

Ik knik. Ik wil dit gesprek zo snel mogelijk afronden.

‘En thuis?’

‘Alles gaat goed,’ zeg ik kortaf.

Hij zucht, ik ruik zijn koffieadem. Het blijft even stil en ik kijk weer weg.

‘Ik zal voor het volgende proefwerk beter leren,’ zeg ik ten slotte. Ik schuif mijn stoel naar achteren, grijp het papier met mijn 5,7 en prop het in mijn rugzak.

‘Daar hou ik je aan, Leroy.’

Ik haat het dat hij steeds mijn naam gebruikt.

‘En, Leroy,’ roept hij me na als ik het lokaal verlaat, ‘vergeet je je huiswerk niet te maken?’

Ik doe alsof ik hem niet hoor en smijt de deur achter me dicht. Op de gang staat Bryan op me te wachten.

‘Waar ging dát over?’

‘Mijn cijfer.’

‘Was jij degene met een onvoldoende?’

‘Nee, ik had een 5,7, maar dat moet ik blijikbaar als een onvoldoende zien.’

‘Netjes, gast.’ Bryan steekt zijn vuist naar me uit en ik tik er zachtjes tegenaan.

‘Hakken over de sloot, mijn motto.’

Samen lopen we de gang door. Links en rechts worden we ingehaald door brugklassers die naar hun volgende les rennen. Ik moet mijn best doen niet omvergelopen te worden en struikel bijna over een tas die in het gangpad ligt. Dan zie ik de nieuwe schoenen van Bryan. Waarom ben ik niet zoals hij? Hij is een jaar ouder, een kop groter dan ik en heeft een volwassen broer die het voor

hem opneemt. Door omstandigheden is hij een jaar blijven zitten en zijn we bij elkaar in de klas gekomen. Ik vraag hem hoe hij aan die schoenen komt, maar door het lawaai verstaat hij me niet. Ik wijs naar zijn schoenen en daardoor bots ik weer tegen iemand aan. Nu begrijpt Bryan me wel. Hij zet zijn kraag recht en doet een klein huppeltje.

‘Je weet toch, ik hoesel!’ zegt hij bijna zingend.

2

Wat de hoes van Bryan precies is, weet ik niet. Wat ik wel weet, is dat ik heel graag met hem mee wil doen. Bij de release van de nieuwe iPhone, een paar maanden geleden, had Bryan hem al meteen. Het moet dus iets zijn waar je veel geld mee verdient.

Ik haalde mijn telefoon uit mijn zak en liet het scherm vol barsten zien. 'Ik kan ook wel een nieuwe gebruiken. Kan ik niet mee-doen met jouw handeltje?' vroeg ik.

Deze keer keek hij anders naar me, alsof hij me inspecteerde. 'Nee, dat is niks voor jou. Jij bent veel te braaf.'

Toen ik doorvroeg, raakte hij geïrriteerd, dus ik liet het erbij. Nu is dat alweer een tijdje geleden, dus ga ik morgen gewoon weer een poging wagen.

Onderweg naar huis heb ik in mijn hoofd hele gesprekken met Bryan, waarin ik hem ervan overtuig dat het wel iets voor mij is en ik helemaal niet te braaf ben. In mijn verbeelding stroomt het geld binnen, en voordat ik het weet, heb ik ook nieuwe schoenen,

een fatbike zodat ik niet meer hoeft te lopen en misschien zelfs de nieuwste iPhone. Meisjes zien me staan en ik kan ze mee uitnemen. Samen gaan we naar de bioscoop en daarna naar de Mac. Ik betaal gewoon alles. Mijn fantasie slaat op hol. Ik merk dat ik steeds sneller ga lopen. Morgen moet ik Bryan er echt van zien te overtuigen dat ik mee mag doen.

Ik stuur hem alvast een Snap.

Thuis zie ik dat mijn moeder nog niet terug is, haar schoenen staan niet in het rek. De schoenen van mijn vader staan er wel, onaangeroerd, net als gisteren. Eigenlijk staan zijn schoenen altijd zo. Ik neem de trap met twee treden tegelijk, ga naar mijn kamer en gooi mijn rugtas in de hoek. Mijn schoenen schop ik uit, met een boogje richting mijn kledingkast. Ik plof neer op bed en kijk naar mijn gare iPhone. Geen reactie van Bryan, hij heeft het natuurlijk te druk met zijn handeltje. Rechtsboven in het gebarsten scherm zie ik dat de batterij nog maar tien procent heeft. Ik moet echt een nieuwe telefoon. Mijn oplader ligt nog beneden, maar daar is mijn vader. Hij heeft me niet eens horen binnenkomen. Ik raap mijn moed bij elkaar. Hoe sneller ik het doe, hoe sneller ik weer boven ben.

Op mijn tenen loop ik de trap af en zodra ik de woonkamerdeur open, ruik ik het al. Een walm van alcohol slaat in mijn gezicht. Mijn vader ligt te slapen op de bank, met een leeg bierblik op zijn buik. Zijn gezicht is bedekt met een grijze stoppelbaard en op zijn T-shirt zitten vlekken van iets wat ooit spaghetti was. Sinds hij zijn baan kwijt is, drinkt hij steeds meer. Wat begon met een paar

biertjes in de avond, werden er steeds meer, ook overdag. Wanneer hij gedronken heeft, is hij een heel andere man, die ik liever ont-loop. Vaak ben ik alleen thuis met hem, want mijn moeder werkt dubbele diensten sinds hij zijn baan kwijt is. Ik heb medelijden met haar, de rekeningen stapelen zich op en blijven vaak ongeopend op de eettafel liggen. Ik zie ze liggen, net als de lege bierblikken die mijn moeder verstopt in de schuur. Toch haalt ze elke avond een nieuwe voorraad bier voor hem, om ruzie te voorkomen. Zelf gaat hij bijna nooit meer de deur uit.

Na een korte zoektocht zie ik mijn oplader op de salontafel liggen, naast een volle asbak. De afstandsbediening ligt erbovenop. Terwijl ik mijn vader in de gaten houd, pak ik voorzichtig de afstandsbediening en het snoer. Een gesprek met hem is wel het laatste wat ik wil. Waar zouden we het over moeten hebben? 'Hoe was jouw dag, pa? Weer lekker gezopen vandaag? O, ik had een 5,7 voor een proefwerk.'

Zachtjes loop ik weg van de tafel en mijn vader, maar onderweg schop ik per ongeluk tegen een leeg bierblik. Het rinkelt tegen de vloer.

Mijn vader schiet wakker en hijst zich moeizaam overeind. 'Hé, Leroy, ben je er nu al?' Zijn ogen turen wazig in mijn richting. Hij staat op, grijpt naar de leuning, maar zakt terug in de bank en veegt wat speeksel van zijn wang.

Ik kijk naar de vloer, naar de lege blikjes bier en haal diep adem.

'Ik heb je helemaal niet thuis horen komen. Is je moeder er ook al?' vraagt hij met dubbele tong. 'Ik heb honger.'

Ik schud mijn hoofd en mompel zachtjes: 'Nee.'

'Oké, pak even een biertje voor je vader,' zegt hij, terwijl hij naar de koelkast wijst.

Ik kijk hem aan. Hij zit rechtop en laat een boer, waarna hij snel zijn duim tegen zijn voorhoofd doet, een oud spelletje van ons.

'Te laat,' zegt hij lachend.

Vroeger moest ik ook lachen om deze grap. Nu maakt het me alleen maar verdrietig. Ik forceer een glimlach, draai me om en loop naar de keuken.

'Het is op,' zeg ik, terwijl ik de koelkastdeur dichtsmijt, na de laatste twee halve liters in de groentela verstopt te hebben. In een rechte lijn loop ik terug naar mijn slaapkamer, deze keer met drie treden tegelijk. Ik hoop dat hij te dronken is om zelf naar de koelkast te lopen.

Boven aangekomen leg ik mijn telefoon aan de lader, die nu nog maar zes procent batterij heeft. Nog steeds geen bericht van Bryan. Ik app mijn moeder.

Pa is weer dronken. Ik heb
gezegd dat het bier op was.

Hoe laat ben je thuis?

Haar antwoord komt vrijwel meteen.

Daar was ik al bang voor. Ik ben voorlopig
nog niet thuis. Blijf maar boven.

Het klinkt een beetje als een bevel, maar ik weet dat het haar

manier is om zich in te houden, om niet in conflict te raken met mijn vader. Haar manier om het te verbergen. We delen het ongemak, de angst, maar we zeggen er niks over. Mijn moeder is nooit boos, altijd kalm, maar ik zie de stress in haar ogen. Ik wil haar ook niet nog eens met mijn problemen belasten. Thuis is het lastig met mijn vader. Soms zegt hij dingen waar ik niks van snap en hij is vaak boos, maar ik zeg niets terug, om ruzie te voorkomen. De meeste tijd zit ik op mijn kamer, controller in mijn handen, *Fortnite* op het scherm. Zonder headset. Ik heb geen zin meer om al dat gescheld te horen, dus ik zet het geluid meestal keihard.

‘No-skinner!’ roepen ze als ze me neerschieten. Maakt niet uit dat ik een hoge ranking heb of goed speel. Ik volg alle nieuwtjes en updates. Als ik niet game, zit ik op YouTube. Nieuwe tactieken kijken, nieuwe skins checken. Ik wou dat ik geld had voor zo’n coole skin. Misschien zouden ze me dan wel zien staan.

Het is net als op school. Daar val ik ook niet op. Ik zucht. Soms voelt het alsof ik nergens echt pas. Als het thuis te veel voor me wordt, ga ik naar mijn oma. Daar voel ik me rustig. Ze zet thee voor me en legt een stroopwafel op een bordje, gewoon omdat ze weet dat ik dat lekker vind. Thuis doen we dat al tijden niet meer. Oma stelt altijd vragen en luistert naar me. Bij haar hoef ik me niet druk te maken of ik iets verkeerd zeg.

Beneden hoor ik het gerommel van een stoel tegen de tafel, het sloffen van pa’s voeten over de vloer. Mijn hart slaat op hol. Als mijn vader het bier toch vindt... dan weet ik dat hij weer gaat

zeuren, misschien zelfs schreeuwen. Ik houd mijn adem in. Het blijft rustig beneden.

Mijn maag knort luid. In mijn tas vind ik nog een geplette boterham met pindakaas en hagelslag. Ik werk hem in twee hap-pen naar binnen. Dan klinkt mijn telefoon. Nieuwsgierig loop ik naar mijn bureau, met mijn duim ontgrendel ik het scherm en open het bericht.

3

Ik heb het bericht al tig keer gelezen.

Yo bro wil je 200 verdienen? 🙄🙄

Easy job:

✓ Geen stress geen gedoe

✓ Snel en makkelijk

✓ Meteen cash in je zak

DM me als je interesse hebt 💬

Vertrouw me je gaat spijt krijgen als

je dit laat schieten 😏👉

Het account waarvan het bericht afkomstig is, herken ik niet. Zou het van Bryan komen? Ik kijk naar de Snap die ik hem heb gestuurd, maar die is nog steeds ongelezen. Ik twijfel wat ik moet doen, maar het voelt alsof iemand anders de controle overneemt en mijn vingers vanzelf beginnen te typen.

Al snel krijg ik een reactie. Als ik zie wat ik moet doen, twijfel ik. Ik ijsbeer door mijn kamer. Dan pak ik toch mijn portemonnee en leg hem naast mijn telefoon. Op een post-it schrijf ik vier cijfers en plak deze op mijn bankpas. Ik voel mijn wangen en oren gloeien. Ik hoef alleen maar mijn bankpas en pincode af te staan en dan krijg ik tweehonderd euro. Er staat toch niets op mijn rekening, dus er valt niks van mij te stelen. Terwijl mijn telefoon nog aan de lader ligt, check ik mijn bankapp. Er staat inderdaad maar negenentwintig cent op. Straks heb ik tweehonderd euro en negenentwintig cent! Mijn maag knort weer en een blik op mijn wekker vertelt me dat het allang etenstijd is geweest. Mijn vader heeft niet gekookt en mijn moeder komt vanavond pas laat thuis, dus het zal wel weer een boterham worden. Binnenkort kan ik gewoon eten bestellen.

Voor de tweede keer vandaag ga ik naar beneden. Ik negeer mijn vader, die nog steeds op de bank ligt. Volgens mij slaapt hij weer. Snel smeer ik vier boterhammen. Ik kijk even in de koelkast. Mijn vader heeft het bier niet gevonden, dat is een opluchting. Op de terugweg neem ik een appel mee. Zittend aan mijn bureau lees ik de berichten nog een keer door. Nog steeds een beetje hongerig ga ik op bed liggen. Mijn moeder is nog niet thuis, maar ik voel aan alles dat het straks beneden misgaat.

Ik word wakker van een deur die hard dichtslaat en direct zit ik rechtop in bed. Op mijn wekker zie ik dat het net na middernacht is. In mijn hoofd tel ik af. Nog voordat ik bij nul ben, is de ellende beneden al begonnen. Ik druk mijn hoofd diep in mijn kussen om

het geschreeuw te dempen, maar het gaat door merg en been. Ik pak mijn oortjes, zet een afspeellijst aan op mijn iPhone, staar naar het plafond en probeer me te concentreren op de songteksten. Het helpt niet echt, door de muziek heen hoor ik mijn vader schreeuwen. Pas als het beneden stil wordt, word ik wat rustiger. Maar het duurt nog lang voordat ik eindelijk in slaap val. De stemmen blijven in mijn hoofd spoken, als een echo die niet wil verdwijnen. In mijn dromen hoor ik mijn ouders nog steeds: schreeuwend en huilend, alsof ze nooit meer zullen stoppen.

Nog voordat iemand wakker is, ben ik al beneden. De afdruk van mijn vader is zichtbaar in de bank. De bierblikjes die op de grond lagen zijn weg, de asbakken zijn geleegd. In de koelkast staat een nieuwe voorraad. Ik twijfel of ik ook deze blikken moet verstoppen of ze leeg moet gooien in de gootsteen. Maar als ik dat doe, krijgt mijn moeder vast de volle laag, dus sluit ik de koelkastdeur. Ik stop mijn brood in mijn rugzak, check voor de laatste keer of ik alles bij me heb en lees nog een keer de berichten. Vandaag is de eerste dag van mijn nieuwe leven.

Op de afgesproken plek stop ik en ik zet mijn fiets tegen de muur. Het is nog donker buiten, de lantaarnpalen branden. Best fris zo vroeg in de ochtend, ook al is het bijna lente. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik wil cool overkomen, dus doe ik mijn capuchon op, steek mijn handen diep in mijn zakken en trek mijn schouders op. In de verte klinkt het geluid van een scooter. Ik ga nonchalant op het zadel van mijn fiets hangen. Het felle licht van de scooter

verblindt me. Ik blijf zo hangen tot hij naast me stopt. Ik verwacht Bryan, maar tot mijn verbazing staat er een jongen die ik niet ken. Hij lijkt niet veel ouder dan ik, maar draagt dikke schoenen en een dure jas van een merk dat ik altijd verkeerd uitspreek. Mijn hart slaat een slag over. Mijn handen worden klam en even voel ik de twijfel weer opkomen. Mijn pinpas zit nu nog veilig in mijn jaszak en ik voel het papiertje met mijn pincode en inloggegevens dat erop geplakt zit.

‘Ken jij Bryan?’ vraag ik. De jongen zegt niks. Hij kijkt me alleen maar aan, zijn ogen zijn moeilijk te lezen. Ik weet dat ik niet meer terug kan, maar het voelt ineens helemaal niet goed. Ik haal diep adem en haal mijn pinpas uit mijn zak.

‘Welke school zit je?’ vraagt hij met een zware stem.

‘Valkenhorst, hoezo?’ Mijn handen trillen een beetje als ik de pas aan hem geef. De jongen pakt de pas aan, stopt hem in zijn zak en scheurt weg. Verstijfd blijf ik staan en kijk hem na tot hij uit het zicht verdwijnt. Dan kijk ik naar mijn handen, die nog steeds een beetje trillen. Nog drieëntwintig uur en negenenvijftig minuten, dan heb ik geld. Maar het voelt ineens helemaal niet zo goed als ik had verwacht.

Dat ik veel te vroeg op school ben, maakt mij niet uit. Ik maak snel mijn huiswerk in de aula. Langzaam druppelen de andere leerlingen binnen, maar ik zie nog niemand uit mijn klas. Ik schrik als ik een hand op mijn schouder voel. Het is mijn mentor.

‘Het is verstandiger dat je je huiswerk thuis maakt en niet op het laatste moment, maar ik ben al blij dat je het maakt.’